

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἔτησια φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Λί συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ναὶ μὲν δὲν εἶχε καὶ πολὺ μεγάλης ἐλπίδας νὰ τὸ ἀποκτήσῃ γρήγορα, καὶ ἦτο λυπημένος διὰ τοῦτο· ἀλλ' ὁ πόθος τοῦ ἐπιληρώθῃ ἔξαφνα εἰς στιγμήν ποῦ τὸ ἐπερίμενον ἐλιγώτερον. Καὶ ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ θαῦμα.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Δὼν Κιχώτης καὶ αὐτός, ἐνῶ ἐπῆρναν ἀκολουθοῦντες τὴν ὁχθὴν τοῦ Ἑβρου, συνήντησαν ἕνα λαμπρὸν ὄμιλον ἀπὸ κυρίας καὶ κυρίους εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι, εἰς ἕνα καταπράσινον καὶ τερπνὸν λιθαδί, διεσκεδάζον κυνηγοῦντες μὲ ἱέρακας. Ὁ Δὼν Κιχώτης, ὡς ἀληθὲς ἱππότης, ἐξάπέστειλε πρὸς τὴν χαριτωμένην κυρίαν, ἣ ὅποια ἐφαίνετο ἡ κυριωτέρα τοῦ ὀμίλου, τὸν ἱπποκόμον τοῦ Σάντσου μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ τῆς εἴπῃ, ὅτι ὁ ἱππότης τῶν Λεόντων—αὐτὸν τὸν τίτλον εἶχε λάβῃ μετὰ τὸν μεγάλον του ἐκείνον ἄθλον,—τῆς ἐζητοῦσε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν πλησιάσῃ διὸ νὰ ὑποβάλῃ τὰ βαύτατα σέβῃ του.

Ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο μία δούκισσα, ἣ ὅποια κατοικοῦσε μὲ τὸν δούκα, τὸν σύζυγόν της, εἰς ἕνα πύργον ἐκεῖ πλησίον. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἄνθρωποι σπανίας καλωσύνης, τελείας ἀνατροφῆς, μεγάλης εὐγενείας. Καὶ τόσον εὐθυμοί, ὅσον καὶ πλούσιοι. Εἶχαν διαβάσῃ τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ ὅποιον, ἐκδοθὲν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, εἶχε κάμῃ μέγαλον κρότον εἰς ὅλην τὴν Ἰσπανίαν.

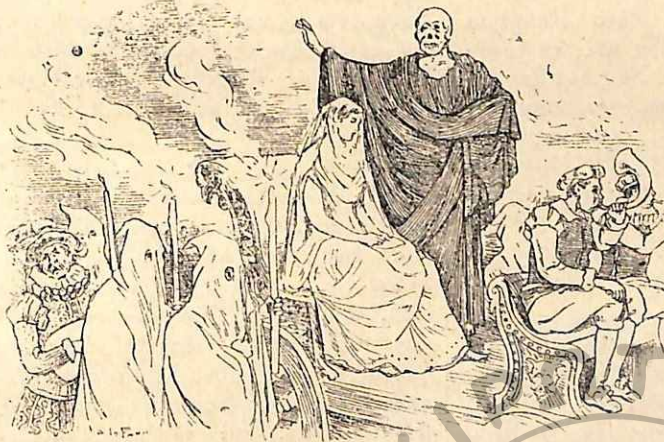
Ὅταν δὲ ἤκουσαν, ὅτι ὁ ἐξακουστός ἱππότης τῆς Μάχης μὲ τὸν ἀξιόλογον ἱπποκόμον τοῦ Σάντσου ἐξέφραζον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶν, τοὺς προσεκάλεσαν ἀμέσως νὰ μείνουν εἰς τὸν πύργον τῶν ὅσον καιρὸν ἤθελαν, ὑποσχόμενοι νὰ ἐκπληρώσουν μετὰ χαρᾶς ὅλας τῶν τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰς πλέον ἰδιότητες.

Ὁ Σάντσος ἐχάρη ὑπερβολικὰ, διότι ἀγαποῦσε νὰ κοιμᾶται εἰς μαλθακὰς κλίνας καὶ νὰ καλοστρώγῃ, πολλὰς φορές τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ του, ὅταν ἤκουσε τὸν δούκα νὰ τῷ

διασκεδάσῃ πολὺ μὲ τὴν διοίκησιν αὐτῆν τοῦ Σάντσου, εἶχε δώσῃ ἐκ τῶν προτέρων ὁδηγίας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως πῶς ἐπρεπε νὰ φερθοῦν μὲ τὸν νέον τῶν διοικητῶν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Δὼν Κιχώτης θὰ διέμενεν εἰς τὸν πύργον.

Ἀλλὰ πρὶν χωρίσουν τὸν Σάντσον ἀπὸ τὸν κύριόν του, ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα διωργάνωσαν μίαν παράδοξον τελετὴν, διὰ νὰ λυθῇ τάχα ἡ μαγεία, ἣ ὅποια ἐδάρυνε τὴν Δόναν Γλυκερίαν τὴν Τοβσοαίδα. Διότι ὁ Δὼν Κιχώτης παρεπονείτο διαρκῶς ὅτι, ἐξ αἰτίας τοῦ μί-

σους τοῦ εἶχαν ἐναντίον του οἱ μάγοι, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴν ἀπαράμιλλον ὠραιότητα τῆς Δεσποίνης τῶν λογισμῶν του παρὰ ὑπὸ τὰ χονδροειδῆ χαρακτηριστικὰ μιᾶς κοινῆς χωριατοπούλας. Ἡ δούκισσα, ἣ ὅποια εἶχε μάθῃ τὸ παιγνίδι ποῦ ἐπαίξεν ὁ Σάντσος εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ἐκάνοντες τὰς λεπτομερείας τῆς νέας αὐτῆς φάρσας εἰς πρόπον, ὥστε νὰ γαλήνησῃ τὸ τεταραγμένον πνεῦμα τοῦ Δὼν Κιχώτου εἰς βάρος τοῦ πονηροῦ ἱπποκόμου του. Καὶ ἰδοὺ τί ἐτοσίσθη.

«Μία ὠραιότατη νέα μὲ θαυμασίαν στολὴν...»
(Σελ. 258, στ. α')

ἀναγγέλλῃ, ὅτι τὸν διώριζε διοικητὴν μιᾶς νήσου ἀπὸ τὰς κτήσεις του, ὅπου ἐπρεπε νὰ μεταβῇ ἀμέσως.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ νῆσος αὐτὴ δὲν ἦτο παρὰ μία πολίχνη μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ δούξ, ἣ ὅποια δὲν ἐτοιγυρίζετο καθόλου ἀπὸ θάλασσαν, οὔτε καὶ ἀπὸ τὰς φρονιμῶν τοῦ δούξ ὅπως τὴν ἐδάπτισεν νῆσον διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὴν περίστασιν, ὁ δὲ Σάντσος, ὁ ὅποιος καλὰ-καλὰ δὲν ἤξευρε τί θὰ πῇ νῆσος, τὸ ἐπίστευσε χωρὶς ἀντίρρησην καὶ μάλιστα χωρὶς ὑποψίαν.

Ὁ δούξ, ὁ ὅποιος ἐλογάζετο νὰ

Μίαν ημέραν, ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα, μὲ ὄλην τὴν ἀκολουθίαν των καὶ με τοὺς φίλους των, μετέβησαν εἰς τὸ δάσος ἐπὶ τὴν διὰ νύκτα κρηνην. Ὅταν ἐξέβησαν εἰς τὸν ἀδενδρὸν μέσος, εἰς μίαν ἐξαιθρὰν τοῦ δάσους, εἶδαν ἐξάφνα μίαν λαμπρὰν πομπήν, παρελαύνουσαν ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς σαλπικῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ἤρχετο ἓν μεγαλοπρεπὲς θριαμβευτικόν, ἄρμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο μία ὠραιότατη νέα με θαυμασίαν στέλιν καὶ με σπινθηροβόλουντας πέπλους ἀπὸ ἀργυροῦφαντον γάζαν. Παρὰ τὸ πλεῖστον τῆς, ὡς φύλαξ, ἐστέκετο ὁρθὸς ἓνας πελώριος μάγος με τὸ πρόσωπον σκεπασμένον.

Ὁ Δὲν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντσος ἐκύνταζαν τὸ παράδοξον θέαμα με ὄμματα κατὰπληκτα. Ἡ ἐκπληξίς τοῦ κυρίου καὶ ὁ τρόμος τοῦ ἱπποκόμου δὲν ἤλαττώθησαν ποσῶς, ὅταν τὸ ἄρμα ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς των καὶ ὁ μάγος, ἀπορρίπτων τὸν σκοτεινὸν τοῦ πέπλου καὶ ἀποκαλύπτων τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο παρὰ κρῆνιον σκελετοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ νέα πού ἐκάθητο πλησίον του, ἦτο ἡ δόνα Γλυκερία. Καὶ προσέθεσεν ἀμέσως διὰ φωνῆς πομπώδους καὶ ἡχηρᾶς:

— Μεγάλε Ἰππότης τῆς Ἑλβετίας Μορφής, σὺ τοῦ ὁποῖου ἡ εὐαίσθητος καρδιά θλίβεται τόσο διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς Δεσποίνης τῆς, μάθε ὅτι ὑπάρχει τρόπος σωτηρίας. Ἡ δόνα Γλυκερία θάνακτῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς, μόνον ἐάν ὁ Σάντσος ἀποφασίσῃ νὰ πονέσῃ ἐκουσίως χάριν αὐτῆς. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ καταφέρει με τὸ ἴδιόν του χέρι καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων του πλευρῶν, τρεῖς χιλιάδες τριακόσιες ξυλίες, βεργιές ἢ βουρδουλίες!

Ἡ τρομερὰ αὐτῇ συνταγὴ ἔκαμε τὸν ἀνδρῆον καὶ ἀγασσιωμένον Σάντσον νὰ φρικιάσῃ.

— Ποτέ! ἀνέκραξε γὰρ ὅλο τὸν κόσμον! Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ, δὲν χρεωστῶ νὰ κάμω τέτοιο πρᾶγμα. Τρεῖς χιλιάδες τριακόσιες βουρδουλίες στὰ πλευρά μου, με τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι; Ὁχι! οὕτε τρεῖς! Καὶ παρὰ νὰ ὑποφέρω ἐγὼ τόσοις πόνους, καλλίτερα, μὰ τὴν πίστι μου, νὰ μείνῃ ἡ κυράτσα-Γλυκέρω μαγεμένη ἔς ὅλη τῆς τῆ ζωῇ!

— Νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθειαν, φίλε Σάντσος, τῷ εἶπε τότε ὁ δούξ, αὐτὴ ἡ σκληρότης τοῦ κακοφαινεταίου πολὺ. Ἄν δὲν μετανοήσῃς, ἂν δὲν μαλακώσῃ ἡ καρδιά σου πού νὰ γίνῃ σὺν τῷ ὅριμῳ σὺν μου. Ὡραία δουλειὰ θὰ ἔκαμνα, ἂν ἐστελνα στοὺς καλοὺς μου νησιῶτες ἓνα τόσο σκληρὸν τύραννον, πού οὕτε τὰ δάκρυα τῶν δυστυχισμένων γυναικῶν, οὕτε αἱ συμβουλαὶ τῶν σεβαστῶν μάγων δὲν εἰμποροῦν νὰ συγκινήσῃ τὴν πέτρινην καρδίαν του!

(Ἐπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 250)

Οἱ γέροντες τῆς πόλεως τὸ εἶχαν στείλει χθὲς δῶρο στὸν τραγουδιστὴ. Χάρηκε καθὼς τὸ εἶδε κείνος. Ἐστάθη, ἔβγαλε ἓνα μεγάλο ἀνασασμὸ ἀπὸ τὸ στήθος του τὸ ξεραμένο ἀπὸ τὰ γηρατεῖα, ἔβγαλ' ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὸν χιτῶνά του, μαζὶ με κάτι σκελίδες σκόρδα, ἀπομεινάρια τοῦ λιτοῦ του γέμματος, τὸ δῶρο πού εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Αἰγαίων: ἓνα πολὺτιμο πετράδι πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, γιὰ τὴν σιδερένιαν, ἀλλὰ πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἔκανε γιὰ μύτη κονταριού. Ἐβγαλε κι' ἓνα χαλίκι πού εἶχε σηκώσῃ στὸ δρόμο. Αὐτὸ τὸ χαλίκι, ὅταν τὸ βόλεπε ἀπὸ τῆς μιά μεριά, ἐφαίνετο σὺν ἀνθρώπινον κεφάλι. Ὁ Γέροντας, δείχνοντάς το, λέει τῆς Μελανθῶς:

— Γυναίκα, κύττα, αὐτὸ τὸ χαλίκι δὲ μοιάζει τοῦ Πακώρου, τοῦ γούρτου; Δὲν μπορεῖ δίχως τὴν ἄδεια τῶν Θεῶν νὰ μοιάζει μὴ πέτρα τόσο πολὺ με τὸν Πακώρο.

Ἀφοῦ ἡ γυνὴ Μελανθῶ τοῦχισε νερό στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια, γιὰ νὰ βγῇ τὸ χῶμα πού τὰ λέρωνε, ὁ ραψῶδης ἐπῆρε τὴν ἀγκαλιά του τὸ βωδινὸ μηρί, τὸ πῆγε ἐπὶ βωμό κι' ἄρχισε νὰ τὸ γδέρνῃ. Σὰ φρόνιμος καὶ σκεπτικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἄφινε οὕτε τὴ γυναικα οὕτε τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν τὸ φαγητό· ὅπως οἱ βασιλεῖς, ἐψῆνε μόνος του τὸ κρέας.

Ἡ Μελανθῶ ἐδυνάμωνε τὴ φωτιά τοῦ τζακιού. Φυσούσε τὰ ξηρὰ προσάνματα ἕως ὅτου ὁ Θεὸς τὰ τύλιξε με φλόγες. Ἄν κοίτῃ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν ἱερά, ὁ Γέροντας λυπόταν πού τὴν ἔκανε μὴ γυναικα, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν γέρος κι' ἐκοπίαζε. Ἀμα πετάρη ἡ φλόγα, ἐφρίξε ἀπάνου τῇ φωτιά τὰ κομμένα κρέατα, καὶ τὰ γύριζε με μὴ μπρούτζινη διχάλα. Καθισμένος ἀπάνου στὰ πόδια του, ἐμύριζε τὴν καπνισμένη τσίχνα πού ἐγέμιζε τὴ μεγάλη κάμαρα καὶ τρέχανε τὰ μάτια του. Δὲν ἐστενοχωριόταν ὅμως, γιὰ τὴν εἶχε συνειθίσει, κι' ἐπειτα ὁ καπνὸς αὐτὸς ἦταν σημεῖον εὐτυχίας. Ἐνα-ἓνα κομματί πού φηνότανε ὁ γέροντας τῶναζε στὸ στόμα του, τὸ μασοῦσε ἀργὰ με τὰ φαφούτικα δόντια του κι' ἔτρωγε σιωπηλὰ. Ἡ Μελανθῶ στεκόταν πλάι του καὶ τοῦχνε μαῦρο κρασάκι μέσα σὲ μὴ κόψα πῆλινη, ὁμοίαν μ' ἐκείνη πού εἶχε προσφέρει στὸ Θεό.

Σὰν ἐχόρτασε, φώτισε ἂν ἦταν ὅλα τὰ κτήνη ἐπὶ σπῖτι καὶ ἐπ' ἀχούρι. Πώ-τησε γιὰ τὸ μαλλὶ πού εἶχε γνηθῇ κατὰ τὴν ἀπουσία του, γιὰ τὰ τυρία πού μῆπχαν ἐπὶ στραγγιστήρια, καὶ γιὰ τὴς

ἐλθῆς τὴς ὥριμες γιὰ τὸ ληοτρίβι. Καὶ στοχασθεῖς πού δὲν εἶχε μεγάλην περιουσίαν εἶπε:

— Οἱ ἥρωες τρέφουν στὰ λιβάδια κοπάδια ἀπὸ βώδια καὶ δαμάλια. Ἐχουν δούλους ὠραίους καὶ δυνατοὺς πολλοὺς· ἡ θύρς τῶν σπιτιῶν τους εἶνε χαλκωματένιες καὶ φιλιδισένιες, καὶ τὰ τραπέζια τους εἶνε γεμάτα ἀπὸ χρυσὰ κροντήρια. Ἀπὸ τὴν παλληκαριά τους ἔχουν πλοῦτη καὶ τὰ φυλὰνε ὡς τὰ γηρατεῖα τους. Βέβαια κι' ἐγὼ στὰ νεῖατά μου ἤμουν σὺν κι' αὐτοὺς σὴν παλληκαριά, ἀλλὰ δὲν εἶχα οὕτε ἄλογα, οὕτε ἄρματα, οὕτε δούλους, οὕτε ἀρματωσιὰ τόσο δυνατὴ ὥστε νὰ νικῶ στὴς μάχες καὶ νὰ κερδίζω κι' ἐγὼ τρεπιδες χρυσοῦς. Ὁ ποιος μάχεται πεζός, με ἀδύνατα ὄπλα, δὲ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πολλοὺς ἐχθρούς, γιὰ κι' αὐτοὺς ὁ ἴδιος ροδᾶται τὸ χάρο. Γι' αὐτὸ, πολεμῶντας ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ τεῖχη τῶν πόλεων, ἀνάμεσα σὲ δούλους, ποτέ μου δὲν ἐπῆρα πλοῦσιαν λάφυρα.

Ἡ γυνὴ Μελανθῶ τοῦ ἀποκρίθη:

— Ὁ πόλεμος δίνει στοὺς ἀνθρώπους πλοῦτη κι' ὁ ἴδιος τοὺς τὰ παίρνει. Ὁ πατέρας μου ὁ Κυρὸς εἶχε σὴν Μιλιὰνα ἓνα παλᾶτι καὶ ἀμέτρητα κοπάδια. Ἀλλὰ ἤρθαν ἀρματωμένοι καὶ τοῦ τὰ πῆραν ὅλα, καὶ τὸν σκότωσαν. Ἐμένα με πῆραν σκλάβο, ἀλλὰ δὲ μ' ἐνακομεταχειρίστηκαν γιὰ τὴν ἡμῶν νεά. Οἱ καπεταναῖοι με περιποιήθηκαν καὶ δὲν ἐστερήθηκα τίποτα. Ἐσὺ ἦσουν ὁ τελευταῖος μου ἀφέντης, ἀλλὰ κι' ὁ πεῖς φτωχός.

Τᾶλεγε αὐτὰ δίχως οὕτε νὰ χαίρεται οὕτε νὰ λυπᾶται.

Ὁ Γέροντας τῆς ἀποκρίθη:

— Μελανθῶ, δὲν πρέπει νάχῃς παράπονο ἀπὸ μένα, γιὰ τὴν ἐγὼ πάντα με καλωσύνη σοὺ φέρομαι. Μὴ με κατηγορεῖς πού δὲν κέρδισα μεγάλη πλοῦτη. Ὅσοι μποροῦν καὶ κάνουν ἄρματα, κερδίζουν ἀπὸ τὴ δουλειὰ τους. Οἱ μάντιες παίρνουν μεγάλη δῶρα. Ἡ ζωὴ ὅμως τῶν ραψῶδων εἶνε πολὺ δύσκολη ζωὴ.

Ἡ Μελανθῶ τοῦ λέει:

— Πολλῶν ἀνθρώπων εἶνε δύσκολη ἡ ζωὴ.

Καὶ με βρεῖα βήματα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ πῆγε με τὴ νύχτῃ τῆς νὰ πάρῃ ξύλα ἀπὸ τὸ κελλάρι. Ἦταν ἡ ὥρα πού ἡ κάψα τοῦ ἡλίου πέφτει βρεῖα στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζῶα, καὶ βουβαίνει ὡς καὶ τὰ πουλιὰ μέσα σὲ ἀκίνητα τὰ δένδρα. Ὁ Γέροντας ἐκπλῶθη ἀπάνου σὲ μὴ ψάθα, σκέπασε τὸ πρόσωπό του κι' ἀπόκοιμήθη.

Στὸν ὕπνον του εἶδε μερικά ὄνειρα πού δὲν ἦταν οὕτε πῶ ὥραϊα οὕτε πῶ ἐκτακτα ἀπὸ κείνα πού ἔβλεπε καθὲς μέρα. Αὐτὰ τὰ ὄνειρα τοῦ ἐπαρουσίαζαν εἰκόνας ἀνθρώπων καὶ ζώων. Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε ἔς αὐτὰ ἀνθρώπους πού εἶχε γνω-

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΑΤΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ βελῖον αὐτὸ πού ἔλαβα σήμερον, ἀνακαλεῖ εἰς τὸν νῦν μου μίαν μεγάλην φυσιογνωμίαν, μίαν ἰσχυρὰν ἰδιοφυίαν, μίαν ὠραίαν ζωὴν. Εἶνε ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Ἀπάντων τοῦ Διονυσίου Λάτα, ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου». Ὁ Λάτας! Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἡκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἱεροκέρους, ἑνὸς τῶν μεγαλητέρων πού ἐλάμπρυναν ποτὲ τὸν ἅμ-θωνα τῆς ἐκκλησίας Ἑκκλησίας;

Νομίζω ὅτι καὶ ἄλλοτε μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ. Θὰ σὰς ὁμιλήσω καὶ σήμερον, διότι ἡ μορφή αὐτῇ με κατέχει. Πρὸ ὀλίγου ἐδιάβασα τὸν θαυμασίον ἐκείνον λόγον πού ἐξεφώνησεν ἐδῶ, εἰς τὸν «Ἅγιον Γεώργιον, τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας του εἰς Ἀρχιεπίσκοπον. Τὸν ἤκουσα τότε ἀπὸ τὸ ἐγγλωττον στόμα του. Ἡμῶν παιδί δεκάξῃ χρονῶν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐντύπωσιν πού μοῦ ἔκαμε! Εἰς τὸν λόγον ἐκείνον ὁ Λάτας ἐξιστόρησεν ὅλην τὴν ζωὴν. Διηγῆται τὰ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις τῶν παιδικῶν του χρόνων, τοὺς κόπους του, τὰς στερήσεις του, τὰ ὄνειρά του, τὴν φυγὴν του ἀπὸ τὴν Ζακύνθον, τοὺς ἀγῶνάς του ἐπειτα διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, τὰς περιπλανήσεις του, τὰς περιπετειὰς του καὶ τὸν τελικόν του θρίαμβον.

[Ἐπεται συνέχεια]
(Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΥΝΕΛΙΑ, ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Τοῦ τρανοῦ τους Βασιλῆα,

Ξαπλωμένον σὲ σπηλιά.

Λέν κουνέλια καὶ λαγοί:

— «Πιότερο ἀπὸ μᾶς τί αἰετοῦν

Τὰ τετράποδα, σὴν Γῇ

Ποῦ ἡ μουγκρίζουν ἢ γκαρίζουν;

Πῶ δασὺ ἔχουμε μῆϊς σῶμα...

Καὶ με νύχια σουδλερά

Καὶ τὰ δόντια κοφτερά

Καὶ τίς πέτρες τρώμε ἀκόμα!..

— Ἐχετε καὶ αὐτὰ μεγάλα,

Καὶ ποδάρια... γιὰ φευγάλα!..»

(Αἶσχος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

κατεδίωξε, τοὺς ἐφθασεν, ἐκείνοι τὸν ἐπυροδόλησαν, — εὐτυχῶς μόνον με σκαγια, τὰ ἔχνη τῶν ὁποίων ἐμειναν εἰς τὸ στήθος του διαπαντός. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ πρόφασιν νὰ φύγῃ πλέον ὀριστικῶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅπου, ὡς ἔλεγεν, ἐκινδύνευε καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ του. Δὲν ἐπῆρε τότε μαζὶ του παρὰ ἓνα τρίγωνο σακκούλι καὶ ἓνα κρίθινον παξιμάδι. Ἀλλὰ μετὰ τριάντα χρόνια, ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἐφθασεν, ὁ φυγάς, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ζακύνθον ἱεραρχῆς, «ἐστεμμένους καὶ ἐνδοξούς». Καὶ ἐξεῖρε τε ποία ἦτο ἡ πρώτη του φροντίς; Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Γερακίου, νὰ νεύρῃ τοὺς τάφους τῶν ζωοκλεπτῶν ἐκείνων καὶ νὰ ἀναπέμψῃ εὐχὰς μετὰ δακρύων εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ! Διότι τοὺς ἐθεώρει ὡς τοὺς μεγαλητέρους εὐεργέτας του. Αὐτοὶ τὸν ἔκαμναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριὸν του, καὶ νὰ λάβῃ ζωὴν καὶ νὰ γίνῃ ἐκείνος πού ἐγενετο...

Καὶ ἦτο εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του ὁ Λάτας. Εἰς τὸν λόγον τῆς χειροτονίας του ὑπάρχει καὶ ἄλλο μαρτύριον, ὅτι οὐδέποτε τοὺς ἐλησμόνη. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος διέγνωσε τὴν εὐφυίαν του, τὸν ἠγάπησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκπαιδεύσῃ, ἦτο κάποιος Μητροπολίτης τῆς Βηθλεέμ. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁμίλησε περὶ αὐτοῦ ὁ Λάτας τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας του: «Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἀνεπτύσσετο ἐν τῇ ψυχῇ μου πόθος πρὸς ἀνώτερα πράγματα... τὰ ὁποῖα ὅμως οὐδὲν διέβλεπον ἐν Ζακύνθῳ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπεχείρησα τὴν ἀληθεῖς ἐπανεκπαίδευσιν Σιδεράχ θαλασσί-νου ταξιδιὰ καὶ μετὰ πολλὰς καὶ μυθώδεις πῶντι κακουχίας, κατήντησα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ με παρέλαβεν ὡς ὑποτακτικόν του ὁ τότε Μητροπολίτης τῆς Βηθλεέμ Διονύσιος, τοῦ ὁποῖου κατὰ καθήκον πρῶτον μνημονεύω καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς πρώτας δεήσεις εἰς τὸν Θεόν ἀναπέμψω μετὰ τὴν εἰς Ἱεράρχη χρονοτομίαν μου. Αἰώνιον αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον!» Δὲν εἶνε ὠραῖον καὶ συγκινητικόν;

Ἀλλ' ἐγὼ πολλὰ ἀκόμη νὰ σὰς εἰπῶ περὶ τοῦ Λάτα, πού σὰς ἐνδιαφέρουν, ἢ Ἐπιστολὴ μου αὐτῇ θὰ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια. Εἰς τὴν προσεχῇ λοιπόν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ «ΘΡΥΨΑΛΑ»

Εἰς νεκρὸν φίλον μου, ἀναχωροῦντα πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν Γερμανίαν, εἶπα:

— Ἐκεῖ πού πηγαίνει, ἔχε τὸ νοῦ σου μὴν τύχῃ καὶ δὲν μάθῃς Γερμανικά, ξεγάσῃς καὶ τὰ Ἑλληνικά καὶ ὅταν γυρίσῃς πίσω, ἀρχίσῃς καὶ νὰ λές: Μάρ, ταῦτά, νύν!..»

Δ. ΓΡ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ' (Συνέχεια)

Ὁ πρῶτος πού ἐξήτασαν εἶχε τὸ κρανίον τρυπημένον ἀπὸ σφαῖραν καὶ πρὸ πολλοῦ ἦτο παγωμένος καὶ ἀκαμπτος. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐξ ναύτας, ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ θαπέδου ἢ ἐπὶ τῶν ἀνακλιντρων, οἱ τέσσαρες εἶχον ἤδη ἐκπνεύσει· οἱ ἄλλοι δύο ἐφαίνοντο ἀκόμῃ ζωντανοί.

— Πρέπει νὰ τοὺς σηκώσωμε ἀπὸ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Πέτρος, γιὰ νὰ βάλωμε τίς κυρίες στὶς καμπίνες. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς δύο Ἰταλοὺς νὰ βάλουν τοὺς δύο ἀσθενεῖς στὰς αἰώρας τῶν καὶ νὰ τοὺς περιποιηθοῦν. Οἱ ἄλλοι θὰ πεταχθοῦν ἐπὶ τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ θὰ τοὺς πάρω πρῶτα τὰ χερτιά των.

Ἡ προχειρὸς αὐτῆ ἐρευνα ἀπεκάλυψεν, ὅτι τὸ πλοῖον ὠνομάζετο «Μιστράλ» καὶ προήρχετο ἐκ Μασσαλίας· ὅτι ὁ κτυπημένος ἀπὸ σφαῖραν ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος, ἕνας Ἑλληγ, προφανῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς στάσεως· ὅτι οἱ ἄλλοι τέσσαρες νεκροὶ ἦσαν ὁ ναύκληρος καὶ τρεῖς ἀπλοὶ ναῦται, δύο Ἑλληγες, ἕνας Ρωμουνός καὶ ἕνας Ἰταλός.

Ἐσήκωσαν τὰ πτώματα, ὅσον ἤμπορουσαν γρηγορώτερά, μετέφεραν τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὰς αἰώρας τῶν, καὶ ὁ Πέτρος ἤνοιξε τοὺς θαλαμίσκους, ἐξ τῶν ἀριθμῶν, μικροὺς ἀλλὰ καθαρωτάτους.

«Ἐ, πατριώτη! πῶς πάει τὸ κέφι;» (Σελ. 260, στ. 6')

Ἐκάλειν ἐκεῖ τὰς φίλας του καὶ ταῖς εἶπεν:

— Ἀναπαυθῆτε, καὶ μὲς ἐν τῷ μεταξὺ θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, ἂν εἰμποροῦμε νὰ φῶμε κατὰ τι, πλέον ευχάριστον ἀπὸ τὰ καρδία τοῦ καλῶ.

— Εἰς τὰ ὅποια ὅμως χρεωστοῦμε τὴ ζωὴ μας, προσέθεσεν ἡ κυρία Ζολιέ. Ἄς μὴν εἰμεθα ἀχάριστοι πρὸς αὐτά. Χάρις εἰς τὰς θαυμασίας τῶν ἰδιότητων διειρηθῆμεν τῶν ἀκαμῶν καὶ ὑγιεῖς ὥς νὰ μὴ μᾶς ἐλειψῇ τίποτε.

— Ἐφαγα περισσότερα ἀπὸ σᾶς, εἶπεν ὁ Πέτρος. Τώρα πηγαίνω ἂν ὁ πληρωμένος μου μὲ φωνάξῃ, λάβετε τὸν κόπον νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

Εἶδε μίαν στιγμὴν τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο ἡσύχως.

— Πάει καλὰ, ἐσυλλογίσθη ὁ νέος· θὰ τὸν σώσωμε!

Καὶ ἀπῆλθε διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπιθεώρησίν του.

Ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του δὲν εἶχον ἀποθάνῃ· ἤρχιζαν μάλιστα νὰ συνέρχονται τὴν στιγμήν πού τοὺς ἐπλησίασαν οἱ ναυαγοί.

Τοὺς ἐβρεξαν τὰ πρόσωπα μὲ κρύον νερὸν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μάγειρος ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ ἐξέπεμψε μίαν βλασφημίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Καρχασιεὺς ἀνεγνώρισεν ὡς μασσαλιωτικὴν.

— Ἐ, πατριώτη! τοῦ ἐφώνησε· πῶς πάει τὸ κέφι; καλὰ, ἔ;

Ὁ μάγειρος δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐκτύπησε σαστισμένος τὰ ἄγνωστα ἐκείνα πρόσωπα, τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν εἰς τὸ σπῆτι των, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ πού ἐξέφυτρωσαν.

Εἰς τὴν θάλασσαν αἱ ἐπισκίψεις εἶνε σπάνιαι. Τὰ ἱστιαφόρα προπάντων δὲν δέχονται σχεδὸν ποτέ, ἐπειδὴ δὲν κάμνουν κανένα σταθμὸν, ἐκτὸς ἐν περιπτώσει βλάβης, καὶ μένουν δύο ἕως ἐξ μῆρας χωρεῖς νὰ βλέπουν ξηράν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκπλήξις τοῦ ἀρχιμαγείρου ἦτο τόσο μεγάλη. Με τὰς περιποιήσεις τοῦ Καρχασιεῦς, συνήλθον καὶ οἱ βοηθοί. Καὶ οἱ τρεῖς ἐφαίνοντο ἐξυπνώντες ἀπὸ ἐξιάττην.

— Τί ὥρα εἶνε; ἤρωτησεν ὁ συμπατριώτης τοῦ Καρχασιεῦς.

— Μισὴ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

— Μισὴ ἀπὸ τὸ μεσημέρι; ἀνέκραξεν ὁ μάγειρος ἀναπηδῶν. Καὶ ὁ καρὸς τοῦ πληρώματος δὲν ἐγείνεν ἀκόμῃ. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Τὸ πλήρωμά σας εἶνε εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Μοῦ φαίνεται πᾶς ὅλος σας οἱ ναῦται εἶνε γιὰ τὰ σκυλόψαρα. Πέντε πεταξάμε ὡς τώρα ἐπὶ τὴ θάλασσα.

— Ἄ, τώρα ἐννοῶ! ὑπέλθεν ὁ μάγειρος. Καὶ θὰ εἶχε μέσα τὴν κρασί, ἢ μαλάγα! Ἐμεῖς, οἱ μουτοὶ καὶ ἐγώ, δὲν ἤπιαμε παρ' ἀπὸ ἕνα ποτήρι, καὶ συνήλθαμε μὲ τὴν ὥρα γιὰ νὰ κάμωμε τὸν καφέ· ἦταν κατὰ τίς τέσσαρες τὸ πρωί· οἱ ναῦται ὅμως ἀδειασαν ὅλο τὸ βαρέλι.

— Διηγῆθητε μας λοιπὸν τί συνέβη, εἶπεν ὁ Πέτρος, γιὰ νὰ μάθω καὶ ἐγὼ πῶς πρέπει νὰ φερθῶ ἐπὶ τὸ ἄγνωστον

«Αὐτὸ τὸ βαρέλι ἀδειάζαν οἱ ναῦται...» (Σελ. 260, στ. γ')

αὐτὸ πλοῖο, ὅπου μᾶς ἐρρίξε ἡ τύχη...

— Μὰ καὶ ἐγὼ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρω, ὑπέλαθεν ὁ μάγειρος. Νομίζω πῶς θάγινε κάποια συνωμοσία ἐναντίον τοῦ πλοίαρχου. Δὲν μοῦ εἶπαν ἐμένα τίποτε, γιὰτ' εἶμαι Γάλλος σὰν καὶ αὐτὸν καὶ φοβήθηκαν μὴν ἐπαιρῶν τὸ μέρος του. Ὅλα ὅμως ἐγείναν ἐδῶ γύρω ἐπὶ τὴν κουζίνα καὶ κατὰ ἐμπάντευσά.

«Σήμερα τὸ πρωί, ὁ ὑποπλοίαρχος ἦταν τῆς ὑπηρεσίας ὡς τίς τέσσαρες. Στὶς τρεῖς ἤλθε νὰ ξυπνήσῃ τοὺς ναῦτες. Ὅλοι σηκώθηκαν, γιὰτὶ τὸν ἐφοβοῦντο πολὺ. Ἀμὰ πέρασαν, σηκώθηκαν καὶ ἐγώ, ἀνοιξά τὴν κουζίνα μου καὶ τοὺς εἶδα πού ἐφευγαν ἐπὶ σκοτεινὰ. Σὲ λίγο ἀκούω τὴ φωνὴν τοῦ πλοίαρχου, ἔπειτα μιά πιστολιά, ἔπειτα ἄλλες φωνές πολλές.

«Ἐφθασα τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς εἶδα νὰ πίνουν τὴ μαλάγα τοῦ πλοίαρχου, ἕνα κρασί πού τὸ φύλαγε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, γιὰτὶ ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι, καὶ ἔπινε πάντα ἕνα ποτήρι πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Εἶχε ἕνα βαρέλι πενήντα λίτρων ἐπὶ τὸ σαλόνι, πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπευθεῖα; ἐγέμιζε τὸ ποτήρι του. Τὸν εἶδα πολλές φορές.

«Αὐτὸ τὸ βαρέλι ἀδειάζαν οἱ ναῦται. Δὲν εἶδα οὔτε τὸν πλοίαρχο, οὔτε τὸν ὑποπλοίαρχο. Μοῦδωσαν ἕνα ποτήρι, τὸ ἤπια καθὼς καὶ οἱ δύο βοηθοί μου πού εἶχαν ἔλθῃ, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῶ. Τότε θυμώθηκα τὴν καφέ καὶ τοὺς εἶπα:

«— Μᾶρς! ἐπὶ τὴν κουζίνα γρήγορα!

«Καὶ τρέχοντας γυρίσαμε ἐδῶ, γιὰτὶ συλλογίσθηκα, ὅτι τὸ πλήρωμα δὲν θὰ ἦταν ὑπομονητικὸ, ἂν ἐμεθοῦσε. Ἀλλὰ μόλις μπήκα, αἰσθάνθηκα ζάλη... ἐκάθησα καὶ... δὲν ξέρω πᾶς τίποτε.

— Τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Πέτρος. Δὲν ἐξηγεῖται ὅμως πῶς τὸ δηλητηρίουν...

— Τὸ δηλητήριον;! ἀνέκραξαν ἐντρομοὶ ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του· εἴμαστε λοιπὸν δηλητηριασμένοι;

— Ὁχι, σεῖς δὲν ἔχετε τίποτε. Οἱ ἄλλοι ὅμως πέθαναν, γιὰτὶ θὰ ἦσαν περισσότερο ἀπὸ σᾶς. Πρέπει νὰ ἐρρίξαν μορφίνην ἐπὶ τὴν κρασί ἐκεῖνο, δὲν ξέρω ὅμως γιὰ ποῖο λόγο. Ἡ μορφίνη σὲ μικρὴ δόσι κοιμίζει· ἀλλὰ σὲ μεγάλῃ σκοτώνει.

— Ὡστε μὲς τὴ γλυτώσαμε; ἤρωτησε μὲ ἀγωνίαν ὁ μάγειρος.

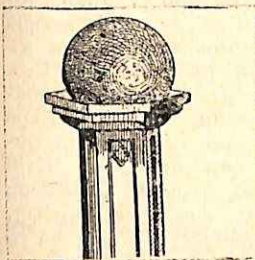
— Ναί, μὴ φοβᾶσαι τίποτα, πατριώτη! ἀνέκραξεν ὁ Καρχασιεὺς· ἀφοῦ ἐπὶ λέξη ὁ καπετάνιος... ὅλα τὰ ξέρεи ὁ καπετάνιος μας.

— Πῶς; ὁ νέος αὐτός, παιδί πρᾶμμα, εἶνε ὁ καπετάνιος σας; ὑπέλαθεν ὁ μάγειρος ἐκπληκτός. Κοιτῶν δὲ τὸν πατριώτη.

— Καθόλου! Φαίνεται παιδί μὰ εἶνε ἄνδρας. Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς σκοτώσῃ, ὅλους... ἔπειτα μᾶς ἔσωσε... ἀπὸ τότε εἶνε ὁ καπετάνιος μας καὶ γι' αὐτὸν θὰ πέφταμε καὶ ἐπὶ φωτιά.

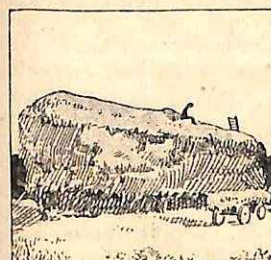
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σφαῖρα κανονίου ἐντὸς Ναοῦ

Ἡ σφαῖρα αὐτὴ εὑρίσκειται ἐπὶ στυλοβάτου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ London, εἰς ἀνάμνησιν τῆς πολιορκίας τοῦ 1688. Εἶχε πέσῃ δύο βήματα μακρὰν τοῦ ἱεροῦ, ὁ ὁποῖος ἐλείπετο γύρω τὴν ὥραν τοῦ βομβαρδισμοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προξενήσῃ καμμίαν ζημίαν.

Δόφος ἀπὸ χόρτον

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ μίαν θημιονίαν σαναῦ. Εἶνε ἰσως ἡ μεγαλύτερα ποῦ ἔγινε ποτέ, ἀφοῦ ἔγγ μὴνως 350 ποδῶν, ὕψος 100 καὶ πλάτος 97. (Ὡς γνωστὸν ὁ πούς εἶνε ἀγγλικὴ μονὰς μήκους, ἴσο-

Ὁ Πέτρος ἐμειδία, εὐτυχῆς διὰ τὴν ἀρσώσιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσχθεῖς ἀκόμῃ ἤθελαν νὰ τὸν φάγουν...

— Ἀκουσε τώρα τί πρέπει νὰ κάμῃς, κύρ μάγειρα...

— Διατάξτε με! ὅτι θέλετε, καπετάνιο μου.

— Νὰ ἐτοιμάσῃς γρήγορα ἕνα ἐλαφρὸ καὶ δυναμωτικὸ πρόγευμα γιὰ δεκατέσσαρα πρόσωπα—πού ἐκτὼς ἡμέρες τώρα δὲν ἔβαλαν ἐπὶ τὸ στόμα των τίποτε ἄλλο παρὰ καρδία τοῦ κολᾶ. Τρία πρόσωπα θὰ φάγουν ἐπὶ τὴν σάλα· τὰ ἄλλα μαζί μὲ τὸ πλήρωμα,—δηλαδή μὲ ὅ,τι μένει ἀκόμῃ ἀπὸ αὐτό.

— Ἐννόησα, καπετάνιο μου. Ἐγὼ ἐδῶ κοτόπουλο, αὐγὰ καὶ γάλα κονσέρβα. Φθάνουν;

— Λαμπρά.

— Τὸ ψωμί εἶνε χθεσινόν, ἀλλὰ ὅλ' τὸ ξαναξενάω. Ἐχει καλὸ κρασί ἐπὶ τὴν ἀποθήκην τοῦ πλοίαρχου Μπερτάν καὶ καλὸ καφέ. Θὰ σᾶς δώσῃ. Μὰ πού εἶνε λοιπόν; δὲν ἀκούεται.

— Εἶνε κτυπημένος μὲ στυλέτο ἐπὶ τὴν στήθος, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Πέθανε;

— Θὰ πέθαινε, ἂν δὲν ἐφθάναμε ἐπὶ τὴν ὥρα, ἀπήγγισεν ὁ Καρχασιεὺς· ὁ καπετάνιος μας ὅμως τὸν περιποιήθηκε καὶ

τοῦ ἔδεσε τὴν πληγὴν τοῦ σὰ γιατροῦ. Δὲ σοῦ εἶπα, πατριώτη, πῶς ὁ καπετάνιος μας τὰ ξέρεи ὅλα;

— Θὰ τὴ γλυτώσῃ λοιπόν; ἤρωτησεν ὁ μάγειρος, ὁ ὁποῖος ἀναθεῖ τώρα τὴν φωτιάν του.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Πέτρος. Κάμε γρήγορα καὶ εἰδοποιήσε μας ὅμα ἐτοιμασθῶν ὅλα. Πᾶμε, Καρχασιεῦ.

Ἐξηκολούθησαν τὴν ἐπιθεώρησίν των, ἐκ τῆς ὁποίας προσέκυψαν τὰ ἐξῆς:

Ἀπὸ τοὺς εἰκοσιν ἄνδρας τοῦ πληρώματος, ἐξ ὧν δύο δόκιμοι καὶ δύο ναυτοπαιδῆς,—ἐκτὸς τῶν μαγείρων,—δὲν ὑπῆρχον ζωντανοὶ παρὰ πέντε ναῦται. Ἐκοιμῶντο ἀκόμῃ, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶχον ἀποθάνῃ ὡς τώρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐξυπνοῦσαν.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι, πτώματα πλέον παγωμένα, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πρὸ τούτου ὁ Πέτρος ἐφρόντισε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα ἐκάστου καὶ νὰ παραλάβῃ, ὅ,τι εἶχαν ἐπάνω των. Τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ ἔβαλαν εἰς τὰ κιώτια των, τοῦ καθενὸς χωριστά, μὲ προσοχὴν καὶ μὲ τάξιν, καὶ ἔπειτα τὰ μετέφεραν ὅλα εἰς μίαν ἀδειαν καμπίνα, τὸ κλειδί τῆς ὁποίας ὁ Πέτρος ἐφύλαξεν εἰς τὸ συρτάρι τοῦ κομμωτοῦ τοῦ πλοίαρχου Μπερτάν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Παίγνιον

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Πολεμιστοῦ

ΤΑ	ΣΤΕ	Ι	ΚΥΕ
ΚΟΣ	ΡΙ	ΨΙΤ	ΡΑΣ
Ε	ΡΑ	ΠΕ	ΚΟΚ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ οὗται ὥστε νὰ ποτελέσουν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πτηνῶν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στελεχί τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α.) Σπυδε βραδέως. — β.) Λισχύλος, Δημάδης, Μήδεια, Πηνειός.

